

[Korsgaard.]

strides. Men givet er det jo, at den Part, som man ikke faar gennem dette særlige Tilskud, skal man have gennem almindelige Skatter af den ene eller den anden Art, og af disse Skatter kommer selvfølgelig Københavns Kommune under alle Omstændigheder til at betale en meget stor Del. Jeg mener, at der er en vis rimelig Forbindelse mellem Forlystelsesskatten og det saakaldte Underskud, som Det kongelige Teater giver. Her er det for mig ogsaa ganske utvivlsomt, at Biografteatrene i København giver et saa straalende Overskud for Staten, at ogsaa dette berettiger Københavns Kommune til paa dette Omraade at slippe billigere med Hensyn til direkte Tilskud, end det maaske ellers vilde være rimeligt.

Det ærede Medlem siger, at man har ikke noget Sidestykke til Forlangendet om, at Nydelser i Hjemmet skal belægges med Skat. Jeg ved ikke rigtig, hvad det ærede Medlem mener, for af Nydelser er der jo mange forskellige. Det ærede Medlem talte om Høstgilder. Jeg ved i hvert Fald, at i gamle Dage var det saadan, at ved Høstgilder nød man ogsaa andre Ting end de aandelige. Man nød f. Eks. Spiritus, og man har jo netop med Hensyn til Spiritus forandret Beskatningen. Oprindeligt belagde man kun Nydelsen med Skat, saafremt den paagældende Genstand blev nydt paa en Restauration. Det har man jo her i Rigsdagen i de senere Aar forandret til, at man skal give en tilsvarende Afgift, naar man tager Nydelsen i Hjemmet, noget, jeg i og for sig finder rimeligt, selv om det desværre var Socialdemokratiet, der fandt paa det, men en Gang imellem kan Socialdemokratiet vel ogsaa finde paa noget forstandigt. Jeg maa altsaa hævde, at Analogi med Hensyn til Skat paa Nydelser i Hjemmet har man.

Hvad angaar Økonomien, har flere ærede Medlemmer udtalt, at de tror paa den økonomiske Opstilling, og jeg vil gerne gentage, at jeg personlig tror ogsaa paa den; og denne min Tro bygger jeg paa det, jeg har haft Lejlighed til at se, dels som Medlem af Kommissionen, dels som Medlem af Teaterudvalget. Jeg tror, at Økonomien vil holde, og naar den vil det, er det først og fremmest paa Grund af den Ledelse, man har nu. Naturligvis kan man ikke til alle Tider bevare den nuværende Ledelse, men forhaabentlig vil Ledelsen i Fremtiden blive lige saa god.

Den nuværende Ledelse har virkelig faaet fast Plan i det hele. Den er f. Eks. med Hensyn til Stykkers Udstyr kommet

ind paa meget nøje at sikre sig, at de paa-gældende Stykker ikke kommer til at koste mere at sætte op end det, man har beregnet, og efter det Materiale, man nu har, kan det med Sikkerhed siges, at Ledelsen praktisk talt altid er paa den sikre Side, saaledes at Udgifterne i Virkeligheden bliver lidt mindre end beregnet. Der er naturligvis Ting, der kan sluge mange Penge, hvis man ikke passer paa. Man maa regne med, at Sceneinstruktører i visse Tilfælde har mindre økonomisk Sans end ønskeligt, til Gengæld kan de saa maaske have overmaade stor Sans for, hvad der vil tage sig ud. Det er overmaade vigtigt, at man netop paa dette Punkt er kommet ind paa at sikre sig, at man ikke kommer ud for store Overraskelser.

Efter det Aar, der er svundet, med de Gagereguleringer, der har fundet Sted, og i det hele taget med det Utal af mindre Reguleringer, som i allerhøjeste Grad er den nuværende Teaterchefs Fortjeneste, kan man næsten med Sikkerhed sige, at med den nuværende Ledelse vil Udgiftsbudgettet kunne holde. Tilbage bliver saa Indtægten. I den Henseende vil der aldrig kunne ydes nogen Garanti; men et Faktum er det, at Indtægten i Aar, hvor vi dog endnu ikke har haft et lignende Successtykke som „Orfeus i Underverdenen“, har været væsentligt større end i Fjor. Jeg tror derfor, at man kan anse det for overmaade sandsynligt, at der vil kunne gaa tilstrækkelige Indtægter ind til, at hele denne økonomiske Plan kan holde, saaledes at det med denne Lov vedtaget ikke skulde være nødvendigt foreløbig at ulejliges Rigsdagen angaaende Det kongelige Teater.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Tilskuddet fra Radiofonien. Der er allerede peget paa, hvad Hr. Rung har udtalt. Rent umiddelbart er det mig fuldkommen ubegribeligt, at en Radiofoniledelse kan tro, at Radiofonien i sig selv er en Kulturfaktor af uhyre Værdi. Radiofonien er en Kulturspreder, men hvis den ikke har noget at sprede, falder den af sig selv sammen, og det er mig fuldkommen umuligt at forstaa, at det ikke skulde være af Betydning for den Kultur, der spredes gennem Radiofonien, at man har en meget høj Standard baade med Hensyn til Musik, Skuespilkunst, Talesprog, og hvad det nu kan være. Jeg tror, det vil blive meget svært i Tomandsamtaler at fastholde denne Opfattelse. At det kan lade sig gøre, naar man staar over for Radiolytterne som Masse betragtet, forbavser mig ikke, for Masserne kan man nu engang faa til at